

1. KAPITEL

En grufuld skæbne

– Det her er et røveri! En kidnapning! Børn i knibe! råbte Lilli Johansen i modvind ud ad bilens åbne vindue, med vildt flagrende hår og øjne, der løb i vand.

Lillis lillebror Mikkkel fumlede panisk med mobilen ved siden af hende.

– Jeg ringer efter hjælp! råbte han. – Hvad er nummeret til alarmcentralen?

Far Jakob snupede telefonen ud af Mikkels hånd, før han kunne nå at ringe nogen steder hen.

– Lilli! Få så hovedet ind i bilen igen, og luk det vindue! råbte mor Line, mens hun knugede rattet hårdere og hårdere. Lige siden børnene havde hørt, at de skulle bo hos deres onkel Jim, havde det været tunge tider hjemme hos familien Johansen. Børnene brød sig ikke om deres onkel, og han brød sig ikke om børn, men han var den eneste, der kunne passe dem, mens deres forældre var på tjenesterejse. Bedsteforældrene var nemlig på bingorejse sammen til Lanzarote.

– Hjælp! Hjæ... råbte Lilli, men trak pludselig hovedet ind i bilen igen, mens hun hostede. – Dumme myg!

– Det får man ud af at stikke hovedet ud ad vinduet, sagde far Jakob.

– Det her er så uretfærdigt! hylede Lilli, mens hun gravede myg ud mellem tænderne. – I tager på badeferie til Afrika og giver os væk til den rædsomme mand, som ikke elsker andet end sin bil og sine forretningsidéer.

– Vi kunne sagtens tage med jer, forsøgte Mikkell. – Vi kunne være stille på hele turen.

Line sukkede dybt.

– Det er ikke nogen badeferie, men en tjenesterejse. Børn kan ikke komme med. Og den rædsomme mand er jeres onkel, som er rar nok på bunden, sagde hun, selvom hun godt var klar

over, at der var noget om det, børnene sagde.

Jakobs bror Jim var en vanskelig fyr.

– I kan jo få det smaddersjovt hos onkel Josaf... Jim, forsøgte far Jakob kækt. Han glemte altid, at hans bror Josafat havde ændret sit navn til Jim af troværdigheds-mæssige årsager.

Lilli lo tørt. Sjovt?! Forældrene glemte vist, hvilken slags mand onkel Jim i virkeligheden var. Sidst hun og Mikkel havde været på besøg hos ham, havde de været tvunget til at sidde på håndklæder hele tiden.

– Børn sviner, havde Jim sagt. Og da de endelig havde vovet at røre på sig, havde han ikke sluppet dem ud af syne, men vogtet over dem ustandseligt.

– Jim er bare ikke vant til børn, derfor er han lidt streng, sagde Line.

– Sikkert ikke, han husker jo altid at sige, at han aldrig selv har været barn, mumlede Lilli.

Forældre er grusomme, tænkte hun. De tænker altid kun på sig selv. Hvordan kan nogen sende deres børn hen til sådan et menneske som Jim?

– Jim har skam været barn, det kan jeg godt huske. En vinter slikkede han på en lygtepæl, og hans tunge frøs fast til den, lo Jakob. – Vi er der om lidt. Prøv nu at smile, det skal nok blive godt, sagde han opmuntrende, men børnenes ellers glade ansigter forblev alvorlige. De havde ikke nogen grund til at smile.

Den røde stationcar svingede ind i indkørslen ved et moderne hvidt hus, hvor en flot, ny SUV stod og strålede.

– Nu har min bror fået ny bil igen, lo Jakob og så i det samme et glimt af et hoved i stuevinduet.

– Godt, så er det ud! råbte Line.

Børnene gled modvilligt ud af bilen.

– Gå hen og ring på, råbte Jakob til børnene, og de bevægede sig i sneglefart hen til døren.

Jim lukkede ikke op.

– Han er ikke hjemme! sagde Lilli glad. – Skal vi så ikke alle sammen tage til Afrika?

– Vent lidt, sagde Jakob og gik hen til døren.

– Jim, jeg så dig godt! Kom og luk op! råbte han gennem døren.

Der gik et øjeblik, så gik døren langsomt op. Ud fra dørsprækken tittede en mand med en frisure, der var

redt til siden med gelé. Han så åleglat ud.

– Du behøver ikke råbe, fnøs Jim.

– Dér har vi ham jo, min eneste bror! råbte Jakob og lagde armen om den modvillige Jim.

– Slip mig, forsøgte Jim, og til sidst løsnede Jakob sit tag.

Jim rettede på sin frisure og fik i det samme øje på børnene, der stod i indkørslen. Dér har vi dem så, tænkte han, min brors skrækelige unger. Han kunne ikke begribe, hvorfor nogen ville ødelægge deres liv ved at anskaffe sig sådan nogle uhyrligheder. Og så skulle de øvrige familiemedlemmer endda også belemres med dem!

De ser stadig lige så ækle ud som sidst, tænkte Jim og granskede børnene.

Lilli var ældst og elskede at læse. Lige nu så hun også ud til at komme slæbende med en enorm pose bøger.

Børneragelse i mit hjem, skønt, tænkte Jim arrigt.

